

kan ikke fortsættes idag ved anden Behandling af Finantslovsforslaget.

Bloug: Efter hvad den høitagtede Formand har udtalt, skal jeg blot svare, at i det Dieblift, Udvalget blev nedsat, havde man ingen Grund til at formode, at det var imod Regjeringens Ønske. Jeg skal iøvrigt ikke komme ind paa denne Sag; men jeg vil i Anledning af det ærede Medlems, som det synes mig, ingenlunde heldige à propos tillade mig at gjøre den Bemærkning, at Boremæglerens Prislister aldeles ikke er fremdragen for at motivere et lille Tillæg af nogle Kroner eller Skillingen til Embedsmændenes Lønning, men for at bevise, at Priserne ikke iaar ere gaaede lavere ned, end de have været de foregaaende Aar, og at der altsaa ingen Grund er til at afsnappe deres Tillæg. Det er altsaa i en hel anden Anledning, at disse Prislister ere ansøgte. — Iøvrigt skal jeg blot tillade mig at gjøre en eneste Bemærkning, nemlig til den høitærede Indenrigsministers Budget, eller en ærbødig Henstilling til ham. Der findes paa Finantslovens § 19 „IV. Andre Udgifter. A. Til forskellige offentlige Stiftelser“, anført en lille Sum paa 3,088 Kr. Efter Anmærkningerne til Loven indbefatter denne Sum et Bidrag til Frederiksberg og Kronborg Sygehus af 288 Kr. og et Bidrag til Opfostringshuset i Kjøbenhavn paa ialt 2,800 Kr. Jeg skal tillade mig at henstille til den høitærede Indenrigsminister, og ogsaa til den høitærede Finantsminister, forsaavidt hans Samtykke behøves til at indføre nye Poster eller forøge gamle paa Finantsloven, om denne Sum ikke bør forøges med 4,520 Kr.? Anledningen til denne Henstilling er følgende: Da Helsingørs Hospital blev stiftet i 1536, blev der henlagt til dets Underhold noget skaanskt Kirkegods. Ved Freden til Roskilde blev dette Gods afstaaet. Man fandt da paa, eftersom Hospitalet ikke kunde undvære dette Underhold, at der blev ombaaret Tavler i samtlige Landets Kirker udenfor Kjøbenhavn, og hvad der indtom ved disse, skulde tilkomme Helsingørs Hospital. Men i 1739 fandt man, at denne Tavle indbragte aldeles Intet eller i alt Fald meget lidt, og det paa Grund af, at den kaldtes Helsingørs Tavle. Man foreskrev da, at herefter skulde der kun ombæres de „Fattiges Tavle“ i Kirken, og saa skulde Helsingørs Hospital af dens Udbytte oppebære 10 pCt. Det var i 1739, og det følgende Aar, altsaa i 1740, blev det bestemt, at Sognene udenfor Kjøbenhavn skulde yde 4,520 Kr. eller 2,260 Rd. til Helsingørs Hospital. Saalenge denne Tavles Indtægt tilfaldt det almindelige Fattigvæsen, var det Noget, som de sjællandske Fattigkasser maatte udrede; men ved Loven af 8de Marts

1856 blev jo denne Tavles Indtægt henlagt til en særlig Kasse, som kaldes „de Fattiges Kasse“, hvoraf der uddeles ekstraordinære Understøttelser, som ikke regnes for Fattigunderstøttelser, og det er ikke afgjort ved denne Lov, men ved derpaa følgende ministerielt Cirkulære, at det er de „Fattiges Kasse“, som endnu den Dag idag udreder de 4,520 Kr. til Helsingørs Hospital. Dette er ganske vist en ubillig Udgift at paalægge de „Fattiges Kasse“, og er det urimeligt og principstridigt, hvad der har været foreslaaet andetsteds, at Staten skulde give direkte Tilskud til de „Fattiges Kasse“, er det dog endnu urimeligere, at de „Fattiges Kasse“ skal betale en Udgift, som Staten har paadraget sig selv; thi det er Staten, der har afstaaet de skaanske Kirkegods. Det forekommer mig derfor, at der er Billighed for, at de „Fattiges Kasser“ blive fritagne for denne Udgift. Hvorvidt den ydes udenfor Sjælland, er mig ubekjendt; den er ikke betydelig, men heller ikke ganske ubetydelig. Holbæk Kjøbstad erlægges saaledes 24 Kr. til Helsingørs Hospital, og for Sognene i Holbæk Amt kan den udgjøre 8—10 Kr. om Aaret; men da de „Fattiges Kasser“ ere fattige paa de fleste Steder, er denne Udgift sølelig. Jeg skal blot tilføje, at det er ikke mig selv, der har fundet Anledning til at fremdrage denne Sag, men at det er isølge Anmodning fra Holbæk Amt, og at jeg ikke fandt denne Sag stor nok til at gjøre den til Gjenstand for en særlig Forespørgsel. Det forekom mig mere bekvemt og mindre besværligt at nævne det her. Jeg skal nu opfordre de Paagældende til at indgive et underdanigt Andragende til den høitærede Minister, og saa haaber jeg, at han vil tage Sagen under Overveelse.

N. Masmussen: Det ærede Medlem for Bornholm (Fallefen) fandt sig foranlediget til at henvende sig til dem, „der sidde ved Bæggen“, og det var i sin Forrigthed for at forsvare, at man kom til et alvorligt Tillæg til Embedsmændenes Lønning, at det ærede Medlem fandt sig foranlediget til denne Henvendelse. Jeg begriber ikke ret, hvorfor det ærede Medlem netop paa det Tidspunkt henvendte sig til dem, der sidde ved Bæggen, da de jo have meget lidt Skyld i, at der intet Forslag om Dyrtidstillæg findes paa Finantsloven. Jeg synes egentlig, at denne Adresse burde snarere rettes til den ærede Regjering. Det kunde da vel ikke være Meningen, at det ærede Medlem just ved Finantslovens Behandling vilde til at optage en Debat om selve de Lønningslove, der ikke nu foreligge til Forhandling, men ved hvilke der maatte kan blive tilstrækkelig Leilighed til at uddebattere denne Sag. Jeg antager ikke, det var det ærede Medlems Mening; men han troede maatte, det var Noget, der hører til, saa-